

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ

Φείλει τὴν ἀθανασίαν του εἰς μίαν μικρὰν ἰδιοτροπίαν — ἢ μᾶλλον εἰς μίαν μικρὰν λοξοδρομήσιν — τῆς φύσεως· ὄχι καὶ πολὺ μικρὰν, ὡς βλέπετε. Μερικαὶ δηλαδή αὐθάδεις γραμμαὶ τῆς μύτης του τὸν ἀνεβίβασαν εἰς θλιβερὰν περιωπὴν. Χάριν αὐτῆς — ἢ μᾶλλον δι' αὐτῆς σχεδὸν — καταλαμβάνει καὶ τὴν παροῦσαν σελίδα τοῦ Ἡμερολογίου. Ὀλίγον ἄργά, διότι ἕως τῶρα ὑπῆρξεν ἀκούσιος συνεργάτης ὄλων τῶν γελοιογραφικῶν φύλλων καὶ τῶν εὐθύμων χρονογραφημάτων. Ἡ πολυπαθὴς αὐτῆ μύτη ὑπῆρξε καὶ ὑπάρχει φεῦ! τὸ σημεῖον τῆς γενικῆς προσβολῆς. Κατ' αὐτῆς ἀπευθύνονται ὄλα τὰ σκώμματα, αἱ εὐφυολογίαι, τὰ λογοπαίγνια, ἡ κακεντρέχεια, ἡ γλωσσαλγία.

Πωλεῖ « ὦ ραῖα κα π ν ἄ καὶ σι γ α ρ ἔ τ α, π ἄ ρ τ ε κ ὠ ρ ι ο ι 35 λ ε π τ ἄ τ ὸ πα κ ἔ τ ο ! »

Ἄλλὰ διὰ νὰ πωλήσῃ ἓνα πακέτο καὶ νὰ βγάλῃ μίαν πεντάρα ὁ ἄνθρωπος, θὰ τοῦ πουλήσουν ἓνα σωρὸ ἐξυπνάδες καὶ θὰ τοῦ βγάλουν τὴν πίστιν ἀνάποδα τοῦ κακομοίρη. Θὰ ᾔτο

καλλίτερον καὶ φιλανθρωπότερον νὰ τοῦ τὴν ἔθγαζαν ἅπαξ διὰ παντός . . . τὴν μύτην δηλαδή.

— Ἀποστόλη! δόσε μου ἓνα κουτί σιγάρα καὶ ὀλίγη . . . μύτη!

— Ἀποστόλη, δόσε μου μισὸ πακέτο καὶ μισή . . . μύτη!

— Ἀποστόλη, δάνεισέ με, καϋμένη, τὴν μύτη σου ἀπόψε νὰ γίνω μασκαρᾶς!

— Παιδιά! φωνάζει κάποιος ἀστείος ἀπὸ ἓνα ὄμιλον εὐθύμων νέων, βλέπω ἐκεῖ νὰ προβάλλῃ μίᾳ μύτη! . . . τώρα σὲ λίγο θὰ φανῇ καὶ ὁ νοικοκύρης της . . . ὁ Ἀποστόλης! . . .

— Ἀποστόλη, δάνεισέ μου, σὲ παρακαλῶ, τὴν μύτην σου γιατί ἡ δική μου ἔχει συνάχι! . . .

— Τί ἔγινες, Ἀποστόλη; Ἐφοβήθηκα πῶς ἀπόψε μὲ τὸ κρῦο αὐτὸ δὲν θὰ . . . ξεμουτήσης! . . .

Καὶ ὑπομονή, ἐὰν τοῦλάχιστον τὰ ἀστεῖα περιωρίζοντο εἰς λόγια μόνον. Ἄλλ' οἱ ζωηρότεροι ἀστειεύονται συχνὰ καὶ διὰ τῶν χειρῶν. Τοῦ τραβοῦν, τοῦ φουκαρᾶ, ἀλύπητες μυτιές. Σὰν νὰ ἦναι ἡ μύτη του, ἡ πολύμητις, *res nullius*, καὶ νὰ ἀνήκῃ εἰς τὸν πρῶτον καταλαβόντα.

Καὶ ἐν τούτοις ὑπὸ τὴν ὀλιθεράν φαιδρότητα τὴν ὁποίαν σκορπίζει γύρω του τὸ ἀκρωτήριον ἐκεῖνο τῆς ἀπελπισίας — *pardon*, διὰ τὸ ἀπαίσιον καλαμποῦρι — κρύπτεται ὁ μεγαλύτερος βιοπαλαιστὴς τῶν Ἀθηνῶν. Ξενόχτης τῶν Χαυτείων καὶ τῆς Ὀμοιοίας. Ἀπὸ τὸ βράδου ἕως τὸ πρωί. Διὰ νὰ βγάλῃ ὁ δύστυχος μιὰ δραχμὴ, τὸ ψωμί του, τὸ ὁποῖον τοῦ βγάζουν ἀπὸ τῆ . . . μύτη! Καὶ πάλιν συγγνώμην.

Καὶ ὅμως ἄλλοτε διετέλεσεν ἔμπορος καφέδων εἰς τὴν Πόλι. Ἄλλὰ τὰ κέρδη τοῦ ἐμπορίου τὰ ἐφόρτωσε στὸν πετεινό, ἢ, κατὰ τινα ἀδυσώπητον καλαμπουριστὴν, τὰ ἐφόρτωσε στῆ . . . μύτη του! Ἰππρέτησε καὶ ὡς ἐνοματάρχης πρὸ πολλῶν ἐτῶν. Θὰ ἦτο τώρα — ἰσχυρίζεται ὁ ἴδιος — συνταγματάρχης φαντασθῆτε! Συνταγματάρχης μὲ τόσῳ μεγάλῃν μύτην! Ἄν εἶχε τοῦλάχιστον καὶ ἀνάλογα πόδια!

— Ἐλα, ἔλα, Ἀποστόλη! πολὺ μᾶς ψήλωσες πάλι τῆ . . . μύτη! . . .

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι δυσμενὴς καὶ σκληροκάρδιος τύχη τὸν ἔρριψεν ἐδῶ εἰς τὸν λαβύρινθον τῶν Ἀθηνῶν, μόνον μὲ μύτην καὶ χροῖς μῆτρων, διὰ νὰ μὴ βροίσκῃ ὁ ταλαίπωρος ἄκρη μὲ τὸ ἀθηναϊκὸν κοινόν, τὸ ἀκρωτήριον! . . .